

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย เพื่อศึกษาอุปสรรคและสิ่งเอื้ออำนวยในการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยจากหน่วยพัฒนางานประจำสู่การวิจัย (Routine to Research Unit: R2R) คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ผู้วิจัยนำเสนอสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ตามสมมุติฐานการวิจัย ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อสำรวจการนำผลการวิจัยที่มีการนำ ลงสู่การปฏิบัติของโครงการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัยที่ได้รับทุนสนับสนุนระหว่าง ปี 2547 ถึง 2553

1.1.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้อุปสรรคและสิ่งเอื้ออำนวยในการนำผลการวิจัยจากโครงการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัยคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลไปใช้ประโยชน์ระหว่างกลุ่มผู้สร้างงานวิจัยกับกลุ่มผู้ใช้งานวิจัย

1.1.3 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้อุปสรรคและสิ่งเอื้ออำนวยในการนำผลงานวิจัยจากโครงการพัฒนางานประจำสู่คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลไปใช้ประโยชน์ระหว่างกลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้น้อยกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้มากกว่าร้อยละ 50

1.2 วิธีดำเนินการ

1.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 1) กลุ่มผู้สร้างงานวิจัยและ 2) กลุ่มผู้ใช้งานวิจัย ของโครงการวิจัยที่ดำเนินการแล้วเสร็จ ระหว่าง พ.ศ. 2547 ถึง พ.ศ.2553 จำนวน 85 โครงการ

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 1) กลุ่มผู้สร้างงานวิจัย ประกอบด้วย ผู้วิจัยหลักจำนวน 43 คน และผู้ร่วมวิจัยจำนวน 36 คน 2) กลุ่มผู้ใช้งานวิจัย ประกอบด้วย ผู้บริหารระดับต้นของ

หน่วยงานเป้าหมายในโครงการวิจัย จำนวน 33 คน และ บุคลากรระดับปฏิบัติการในหน่วยงานนั้น จำนวน 35 คน

1.2.2 เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบประเมินการนำผลการวิจัยที่ลงสู่การปฏิบัติของโครงการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย ซึ่งสอบถามเฉพาะผู้วิจัยหลักเท่านั้น 2) แบบบันทึกข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง 3) The BARRIERS to Research Utilization Scale ของ ฟังก์และคณะ (Funk et.al., 1991) ซึ่งแบ่งการรับรู้อุปสรรคเป็นสี่ด้านได้แก่ ด้านตัวผู้เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ด้านองค์กร ด้านคุณภาพความเหมาะสมของงานวิจัยและ ด้านการเผยแพร่และการเข้าถึงงานวิจัย และ 4) แบบสอบถามความต้องการสิ่งเอื้ออำนวยในการนำผลการวิจัยออกสู่การใช้ประโยชน์ ของหน่วยงานพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ที่สร้างขึ้นตามแนวทาง Evidence on Implement strategies ของ Bero, et. al., (1998) และ Grimshaw (2004) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้วิจัยหลักจะได้รับแบบสอบถามทุกฉบับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ ได้แบบสอบถามเฉพาะลำดับที่ 2-4

1.2.3 การรวบรวมข้อมูล

เมื่อโครงการผ่านการพิจารณาจากโครงการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล และได้รับอนุญาตให้เก็บรวบรวมข้อมูลจาก คณะบดีคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล แล้ว ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดย การเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ ด้วยแบบสอบถาม ผู้วิจัยหลักตอบแบบสอบถามทุกฉบับ (ลำดับที่ 1-4) กลุ่มตัวอย่างอื่นทั้งหมดตอบแบบสอบถามลำดับที่ 2-4 ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ดังนี้ 1) กลุ่มผู้สร้างงานวิจัยประกอบด้วย ผู้วิจัยหลัก จำนวน 43 คน (ร้อยละ 43.75) 2) ผู้ร่วมวิจัย จำนวน 36 คน (ร้อยละ 42.35) 3) กลุ่มผู้ใช้งานวิจัย ประกอบด้วย ผู้บริหารระดับต้นของหน่วยงาน จำนวน 33 คน (ร้อยละ 38.82) และ บุคลากรระดับปฏิบัติการจำนวน 35 คน (ร้อยละ 41.18) รวมทั้งสิ้น 147 คน

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ร้อยละ ค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์

1.3 ผลการวิจัย

ข้อมูลการวิจัยจำนวน 68 โครงการจากทั้งหมด 85 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 80 พบว่า พ.ศ.2552 มีโครงการวิจัยที่ดำเนินการเสร็จสิ้นมากที่สุดจำนวน 29 โครงการคิดเป็น ร้อยละ 42.65 รองลงมาได้แก่ พ.ศ.2553 จำนวน 16 โครงการคิดเป็นร้อยละ 23.53 พ.ศ. 2551 จำนวน 11 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 16.18 พ.ศ. 2550 จำนวน 8 โครงการคิดเป็นร้อยละ 11.76 และ พ.ศ. 2548 กับ พ.ศ. 2549 ปีละ 2 โครงการคิดเป็นร้อยละ 2.3 (ในปี พ.ศ. 2547 ยังไม่มีโครงการวิจัยที่ดำเนินการเสร็จสิ้น)

จากโครงการวิจัยจำนวน 68 โครงการ แบ่งโครงการวิจัยตามระดับการนำผลการวิจัยไปใช้ได้แก่โครงการที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้น้อยกว่าร้อยละ 50 จำนวน 18 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 26.47 และโครงการวิจัยที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้มากกว่าร้อยละ 50 จำนวน 50 โครงการคิดเป็นร้อยละ 73.53 ในกลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้น้อยกว่าร้อยละ 50 มากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 66.67) เป็นงานวิจัยประเภท Magnitude/Association รองลงมาเป็นประเภท Lab intervention และประเภท Therapy จำนวนเท่าๆกัน คิดเป็นร้อยละ 16.67

กลุ่มโครงการที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้มากกว่าร้อยละ 50 พบว่าเกือบครึ่ง (ร้อยละ 44) เป็นงานวิจัยประเภท Therapy รองลงมาเป็นงานวิจัยประเภท Magnitude/Association (ร้อยละ 20) ประเภท Lab intervention (ร้อยละ 10) ประเภท measurement (ร้อยละ 4) และประเภท Innovation/Technical development น้อยที่สุด (ร้อยละ 2)

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 147 คน ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 84.4) เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31-40 ปี มากที่สุด (ร้อยละ 35.4) ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 59.9) มีอาชีพพยาบาล รองลงมามีอาชีพแพทย์ (ร้อยละ 29.9) ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 40.1) มีระดับการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี รองลงมาได้แก่ระดับปริญญาโท (ร้อยละ 32) และระดับปริญญาเอก (ร้อยละ 27.2) และส่วนใหญ่ (ร้อยละ 44.2) มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปี รองลงมามีประสบการณ์ 11-20 ปี (ร้อยละ 34.4) กลุ่มผู้สร้างงานวิจัยประเภทผู้วิจัยหลักมีอาชีพแพทย์มากที่สุด (ร้อยละ 53.5) รองลงมามีอาชีพพยาบาล (ร้อยละ 32.6) ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี (ร้อยละ 44.2) ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาเอก (ร้อยละ 53.5) และส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานระหว่าง 11-20 ปี (ร้อยละ 46.5) กลุ่มผู้ใช้งานวิจัย (ส่วนใหญ่ร้อยละ 79.41) มีอาชีพพยาบาล รองลงมามีอาชีพแพทย์ (ร้อยละ 16.18) ส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 50 ปี (ร้อยละ 35.29) มีระดับการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 57.35) และส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปี (ร้อยละ 45.59)

การรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ของกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้อุปสรรคโดยรวมอยู่ในระดับเป็นอุปสรรคน้อย (median = 2.00, IR=0.78) การรับรู้อุปสรรคด้านองค์กรสูงที่สุด (Md=2.20, IR=0.78) รองลงมาคืออุปสรรคด้านการเผยแพร่และการเข้าถึงงานวิจัย (Md=2.00, IR = 0.93) ด้านตัวผู้เกี่ยวข้องกับงานวิจัย (Md=1.86, IR = 0.89) และด้านคุณภาพความเหมาะสมของงานวิจัย (Md=1.80, IR = 0.99)

วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ระหว่างกลุ่มผู้สร้างงานวิจัยกับกลุ่มผู้ใช้งานวิจัย พบว่ากลุ่มผู้ใช้งานวิจัยมีการรับรู้อุปสรรคโดยรวมสูงกว่ากลุ่มผู้สร้างงานวิจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ($p < .001$) วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายด้านพบว่า กลุ่มผู้ใช้งานวิจัย มีการรับรู้อุปสรรคสูงกว่ากลุ่มผู้สร้างงานวิจัยในทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($p < .01$) และมีค่าความแตกต่างของค่ามัธยฐานการรับรู้อุปสรรคเรียงตามลำดับดังนี้ 1) ด้านคุณภาพและความเหมาะสมของงานวิจัย (0.96) 2) ด้านตัวผู้เกี่ยวข้องกับงานวิจัย (0.83) 3) ด้านการเผยแพร่และเข้าถึงงานวิจัย (0.68) และ 4) ด้านองค์กร (0.56)

เมื่อพิจารณาโดยแบ่งตามระดับการนำไปใช้ประโยชน์ โครงการวิจัยจำนวน 68 โครงการ พบว่ากลุ่มโครงการที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้น้อยกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มโครงการที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้มากกว่าร้อยละ 50 มีการรับรู้อุปสรรคโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p > 0.05$) ทั้งสองกลุ่มมีการรับรู้อุปสรรคด้านองค์กรสูงที่สุด รองลงมาคือด้านการเผยแพร่และการเข้าถึงงานวิจัย ด้านตัวผู้เกี่ยวข้องกับงานวิจัยและ ด้านคุณภาพ ความเหมาะสมของงานวิจัย เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ กลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้น้อยกว่าร้อยละ 50 มีการรับรู้อุปสรรคด้านองค์กรสูงกว่ากลุ่มโครงการที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้มากกว่าร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p < 0.05$) ข้อที่เป็นอุปสรรคได้แก่ Do not feel have enough authority to change patient care procedures., Insufficient time on the job to implement new ideas., The facilities are inadequate for implementation. และ Other staffs are not supportive of implementation. ส่วนการรับรู้อุปสรรคในด้านตัวผู้เกี่ยวข้องกับการวิจัย ด้านคุณภาพ ความเหมาะสมของงานวิจัยและด้านการเผยแพร่และการเข้าถึงงานวิจัย ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p > 0.05$)

หากพิจารณาการรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ตามการตีพิมพ์ผลการวิจัย เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์รายด้านในกลุ่มโครงการที่มีระดับการนำผลการวิจัยไปใช้แตกต่างกันพบว่า ระหว่างกลุ่มโครงการที่ไม่มีการตีพิมพ์ผลการวิจัยกับโครงการที่มีการตีพิมพ์ผลการวิจัย ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p > 0.05$)

ความต้องการสิ่งเอื้ออำนวยในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ของกลุ่มตัวอย่าง สามลำดับแรกได้แก่ “การจัดประชุมกลุ่มย่อยเพื่อฟังความเห็นและจัดทำแนวปฏิบัติจริง” (ร้อยละ

24.4) “การเชิญผู้เชี่ยวชาญที่น่าเชื่อถือให้ความเห็นสนับสนุน” (ร้อยละ 18.07) และ “การบรรยายกลุ่มย่อย และมีการสอบถาม” (ร้อยละ 12.95)

2. อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัยผู้วิจัยจะได้อภิปรายผลตามลำดับของวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ดังนี้คือ

2.1 การรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยจากโครงการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลไปใช้ประโยชน์

2.2 เปรียบเทียบการรับรู้อุปสรรคและสิ่งเอื้ออำนวยในการนำผลการวิจัยจากโครงการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัยคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลไปใช้ประโยชน์ระหว่างกลุ่มผู้สร้างงานวิจัยกับกลุ่มผู้ใช้งานวิจัย

2.3 เปรียบเทียบการรับรู้อุปสรรคและสิ่งเอื้ออำนวยในการนำผลงานวิจัยจากโครงการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัยคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลไปใช้ประโยชน์ระหว่างกลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำไปใช้น้อยกว่าร้อยละ 50 กับกลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำไปใช้มากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 50

3. การรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยจากโครงการพัฒนางานประจำสู่การวิจัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลไปใช้ประโยชน์

การศึกษาอุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ แยกประเด็นอุปสรรคเป็น 4 องค์ประกอบ ได้แก่ด้านตัวผู้เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ด้านองค์กรที่ผู้เกี่ยวข้องกับงานวิจัยปฏิบัติงานอยู่ ด้านคุณภาพและความเหมาะสมของงานวิจัยที่จะนำไปใช้ประโยชน์ และด้านการเผยแพร่และการเข้าถึงงานวิจัย ซึ่งในการอภิปรายผลการวิจัยจะอภิปรายการวิเคราะห์องค์ประกอบที่เป็นปัญหามากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ตามลำดับดังนี้

3.1 การรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ของบุคลากรคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ด้านองค์กรอยู่ในระดับสูงที่สุด โดยมีค่ามัธยฐาน เท่ากับ 2.20 โดยระบุว่าปัญหาอันดับสูงสุดได้แก่การไม่มีเวลาที่จะอ่านงานวิจัย (Do not have time to read research) สูงถึงร้อยละ 55.7 ปัญหาลำดับที่ สองได้แก่ เวลาในการทำงานมีไม่มากพอที่จะนำผลการวิจัยหรือแนวคิดใหม่ไปลงมือปฏิบัติ(Insufficient time on the job to implement new ideas) ร้อยละ 50.3 ผลการศึกษาชัดเจน

ว่า เนื่องจากมีภาระงานมากของบุคลากรคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ทำให้เป็นอุปสรรคในการสร้างงานวิจัยหรือการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่าผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับการศึกษาทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ดังการศึกษาของ สิวิลักษณ์ กาญจนบัตร (2555) ที่ศึกษาเรื่อง ทักษะคิด ความรู้ และประสบการณ์ เกี่ยวกับงานวิจัย ของอาจารย์แพทย์ในคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล พบว่าอุปสรรคในการทำงานวิจัยของอาจารย์แพทย์ในคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลได้แก่ ไม่มีเวลาหรือภาระงานมากเกินไป สอดคล้องกับการศึกษาของวิภา แซ่เจี๋ย (2551) ที่ศึกษาเรื่องอุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ของพยาบาลหลังจบการศึกษาในระดับมหาบัณฑิต จากคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่าอุปสรรคสูงสุดที่ทำให้ไม่มีการสร้างหรือการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์คือ ไม่มีเวลา ภาระงานมากของบุคลากร เห็นได้จากรายงานผลการดำเนินงานคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลส่วน โรงพยาบาล พ.ศ. 2555 ว่ามีการให้บริการผู้ป่วยนอกจำนวนเป็นจำนวนมากถึง 2,655,136 ราย ผู้ป่วยในจำนวน 75,606 ราย และฝ่ายเภสัชกรรมได้รับใบสั่งยาจำนวนมากถึง 2,588,434 ใบเป็นต้น นอกจากนี้ผู้ป่วยที่รับไว้ในโรงพยาบาลส่วนใหญ่ก็มีปัญหาความเจ็บป่วยที่รุนแรง ต้องการการดูแลรักษาที่ยุ่ยากซับซ้อน เนื่องด้วยเป็น โรงพยาบาลระดับตติยภูมิขนาดใหญ่มากที่สามารถให้การดูแลรักษาผู้ป่วยในกว่า 2,100 เตียง (คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล, 2556) นอกจากจะเป็นโรงพยาบาลแล้ว โรงพยาบาลศิริราชยังเป็นสถานศึกษาด้วยทำให้บุคลากรบางระดับเช่นอาจารย์แพทย์นอกจากภาระงานด้านการรักษาพยาบาลแล้ว ยังมีภาระงานด้านอื่นๆอีกทั้งงานด้านการเรียนการสอน การเป็นวิทยากรฝึกอบรม ทำให้มีภาระงานเพิ่มมากขึ้น นอกจากหน้าที่ความรับผิดชอบตามภาระงาน แต่จากวัฒนธรรมองค์กรของคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ได้หล่อหลอมให้บุคลากรส่วนใหญ่มีความผูกพัน ทุ่มเทให้กับการปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ เห็นได้จากรายงานผลการดำเนินการของฝ่ายทรัพยากรบุคคล พ.ศ. 2556 ที่รายงานว่าอัตราของบุคลากรที่มีความผูกพันในระดับสูงต่อองค์กรพ.ศ. 2555 สูงถึงร้อยละ 58.2 ผลของการทุ่มเทปฏิบัติงานอย่างเต็มที่กำลังในเวลางานอาจทำให้เกิดความเหนื่อยล้า จนทำให้ไม่มีเวลาในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการวิจัยและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ซึ่งหากผู้บริหารมี **นโยบายในการให้เวลาสำหรับบุคลากรในการสร้างงานวิจัยลักษณะงานวิจัย R2R** หรือนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ หรือสร้างขวัญกำลังใจเพื่อตอบแทนความทุ่มเทต่อองค์กรของบุคลากรด้วยการมีนโยบายชัดเจนเรื่องการเลื่อนระดับตามบันไดวิชาชีพโดยนำเรื่องการวิจัยไปเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาอย่างชัดเจนกับบุคลากรทุกระดับ อาจส่งผลให้มีการสร้างงานวิจัยหรือใช้ประโยชน์จากงานวิจัยได้มากขึ้น ดังการศึกษาของ สิวิลักษณ์ กาญจนบัตร (2555) ที่พบว่าเหตุผลหรือเป้าหมายในการทำงานวิจัยของอาจารย์แพทย์ในคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล นั้นส่วนใหญ่เพื่อการเลื่อนขั้นเงินเดือนหรือเพื่อตำแหน่งทางวิชาการ (ร้อยละ 69.2)

จากผลการวิจัยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้สิ่งที่เป็นอุปสรรคในการนำผลการวิจัยออกสู่การใช้ประโยชน์ด้านองค์กรลำดับที่สามได้แก่ รับรู้ว่าไม่มีอำนาจหน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงาน (ร้อยละ 46.1) จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่าผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับการศึกษาของ ฟังก์และคณะ (Funk et.al.,1991,1995) ที่ศึกษาการรับรู้อุปสรรคและสิ่งเอื้ออำนวยในการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยของพยาบาลจำนวน 924 คน ระบุว่าอุปสรรคด้านองค์กรข้อที่ได้รับเลือกว่าเป็นอุปสรรคระดับปานกลางและมากที่สุดได้แก่ เรื่องการขาดอำนาจหน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงาน (Do not feel have enough authority to change patient care procedures) (ร้อยละ 75.2) เอสตาบรูคส์ และคณะ (Estabrooks et.al.,2008) ศึกษาเรื่องแบบแผนการใช้ผลการวิจัยในหอผู้ป่วย ของพยาบาล ประเทศแคนาดา พบว่าอุปสรรคสำคัญในการนำผลการวิจัยไปใช้ได้แก่พยาบาลขาดอำนาจหน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงานจากผลการวิจัย รวมถึงการศึกษาของ แวงและคณะ (Wang et al.,2013) ที่สำรวจการรับรู้อุปสรรคและสิ่งเอื้ออำนวยในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ของพยาบาลจำนวน 555 คนในโรงพยาบาลระดับตติยภูมิ 3 แห่งของมณฑลเสฉวน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่ามีการรับรู้อุปสรรคด้านองค์กรสูงที่สุด โดยมีการรับรู้อุปสรรคสูงสุด (ร้อยละ 15.7) ได้แก่ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงกระบวนการปฏิบัติงาน (*to be lack of authority*) ซึ่งสาเหตุของการรับรู้ขาดอำนาจหน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงานของบุคลากรคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล อาจเนื่องจากสาเหตุที่ว่า การเปลี่ยนแปลงต่างๆในระบบบริการสุขภาพซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตคนเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง จำเป็นต้องมีความละเอียดรอบคอบในการตัดสินใจ เพราะว่ามีผลกระทบโดยตรงต่อผู้ป่วยรวมถึงผู้ปฏิบัติงานอีกทั้งโรงพยาบาลศิริราช คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลเป็นองค์กรขนาดใหญ่ ที่มีชื่อเสียงเก่าแก่มานานกว่า 126 ปี มีบุคลากรหลายระดับเป็นจำนวนมากถึง 14,145 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 30 กันยายน 2555) มีระบบการปฏิบัติงานที่เป็นแบบแผน ขั้นตอนชัดเจน ต้องมีการสั่งการจากผู้บังคับบัญชาไปยังผู้ใต้บังคับบัญชาตามสายงาน นอกจากนั้นคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลยังก่อตั้งและมีชื่อเสียงมายาวนาน มีมาตรฐานในการปฏิบัติงานเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปทั้งในระดับประเทศและระดับสากล การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบ เป็นลำดับขั้น ทำให้การตัดสินใจในการปฏิบัติงานไม่เป็นอิสระ ผู้ที่มีอำนาจหน้าที่เพียงพอจึงจะสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการปฏิบัติงานได้ ดังนั้นหากบุคลากรได้มีโอกาสหรือสามารถนำเสนอผลการวิจัยหรือใช้หลักฐานเชิงประจักษ์จากงานวิจัยต่อผู้บริหารที่เกี่ยวข้องและมีอำนาจหน้าที่ หรือผู้บริหารระดับสูงขององค์กร เพื่อเป็นเหตุผลในการเปลี่ยนแปลงการดูแลผู้ป่วยหรือการปฏิบัติงาน ในขณะที่ส่วนของผู้บริหารเองได้ให้คุณค่าและเห็นถึงความสำคัญของการนำผลการวิจัยมาใช้ประโยชน์ หรือสนับสนุนให้มีการปฏิบัติงานตามหลักฐานเชิงประจักษ์ อาจทำให้มีการสร้างงานวิจัย หรือนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้มากยิ่งขึ้น

3.2 กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ด้านการเผยแพร่และการเข้าถึงงานวิจัย พบว่าเป็นอุปสรรคลำดับที่สองแม้ว่าในปัจจุบันจะมีความหลากหลายของช่องทางสำหรับสืบค้นงานวิจัยตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ ให้ผู้ใช้สามารถสืบค้นได้ทั้งวารสารในประเทศและต่างประเทศ ฐานข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์และเว็บไซต์ต่างๆ แต่กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้อุปสรรคด้านการเผยแพร่และการเข้าถึงงานวิจัย ด้านการสืบค้นข้อมูลการวิจัย ซึ่งได้รับเลือกว่าเป็นอุปสรรคระดับปานกลางและระดับมากที่สุด ได้แก่ The relevant literature is not compiled in one place. คิดเป็นร้อยละ 47.6 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแหล่งสำหรับการตีพิมพ์เพื่อเผยแพร่งานวิจัยมีจำนวนไม่มาก และประเทศไทยยังไม่มีกรรวบรวมผลงานเกี่ยวกับบทความและการวิจัยเพื่อการสืบค้นอย่างเป็นระบบ (ศิริอร สีนุช, 2546) นอกเหนือจากการสืบค้นจากฐานข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์แล้ว คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลยังมีแหล่งสืบค้นงานวิจัยที่สำคัญภายในองค์กร ได้แก่ ห้องสมุดที่ทันสมัยในระดับสากล ให้บริการอย่างน้อย 2 แห่ง แต่ด้วยเหตุผลเดียวกันคือไม่มีการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกันเพื่อการสืบค้นอย่างเป็นระบบ ทำให้การสืบค้นใช้เวลามาก ซึ่งเวลาส่วนใหญ่มักเป็นเวลาที่นอกเหนือจากการปฏิบัติงานประจำ แต่การให้บริการของห้องสมุดมีช่วงเวลาที่จำกัด มีกำหนดเวลาแน่นอน ซึ่งอาจไม่สัมพันธ์กับความสะดวกในการใช้บริการเพื่อสืบค้นวรรณกรรมอีกทั้งกลุ่มตัวอย่างยังมีความหลากหลายทั้งด้านระดับการศึกษา อาชีพทักษะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ทำให้การเข้าถึงงานวิจัยมีความยากง่ายแตกต่างกัน ดังอีกเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างระบุว่าเป็นอุปสรรคให้ไม่สามารถพัฒนางานวิจัยและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์เนื่องจากไม่มีความรู้ความสามารถในด้านการวิจัยและสถิติ (Statistical analyses are not understandable. คิดเป็นร้อยละ 44.3) สอดคล้องกับการศึกษาของ เอล-เซด และคณะ (El-Said et.al., 2013) ซึ่งศึกษาเรื่องอุปสรรคและสิ่งเอื้ออำนวยในการนำหลักฐานเชิงประจักษ์มาใช้ในการปฏิบัติพยาบาลของพยาบาล โรงพยาบาลยานู ประเทศซาอุดีอาระเบีย จำนวน 157 คน พบว่าอุปสรรคที่ทำให้ไม่มีการปฏิบัติตามหลักฐานเชิงประจักษ์ ได้แก่ ขาดด้านความรู้เรื่องการวิจัยการสืบค้นงานวิจัยและสถิติอยู่ในระดับสูง (mean ระหว่าง 2.56-2.91) หากหน่วยพัฒนางานประจำสู่การวิจัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มีการดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสเผยแพร่ผลการวิจัยต่อผู้บริหารที่เกี่ยวข้อง และมีอำนาจหน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงวิธีการปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ ขั้นตอนเป็นรูปธรรม หรือมีโอกาสเผยแพร่ผลการวิจัยต่อบุคลากรหรือหน่วยงานที่มีบริบทเหมือนกันหรือใกล้เคียงโดยตรง ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการหาแนวทางวิธีการปฏิบัติงานเพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติงานมีการนำเสนอผลการวิจัยที่ชัดเจนและง่ายต่อการทำความเข้าใจ รวมถึงมีการจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยที่ได้รับทุนสนับสนุนจากหน่วยพัฒนางานประจำสู่การวิจัย เพื่อสะดวกต่อการค้นคว้า สืบค้น จุด

ประกายให้เกิดประเด็นความคิดใหม่ๆ ในการทำงานวิจัยและอาจส่งผลให้มีการสร้างและนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์เพิ่มมากยิ่งขึ้น

3.3 กลุ่มตัวอย่างรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ด้านตัวผู้เกี่ยวข้อง
 กับงานวิจัยว่าเป็นอุปสรรคต่อการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ เป็นลำดับที่สามค่ามัธยฐานการรับรู้อุปสรรคเท่ากับ 1.86 โดยข้อที่กลุ่มตัวอย่างระบุว่าเป็นอุปสรรคระดับปานกลางและระดับมากที่สุด ลำดับแรกได้แก่ There is not a documented need to change practice คิดเป็นร้อยละ 44 และ ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นที่แสดงถึงการไม่เห็นถึงความสำคัญของการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติงาน สะท้อนให้เห็นถึงการขาดการสร้างความเจตคติที่ดีต่อการนำผลการวิจัยในการปฏิบัติทางคลินิก การนำผลการวิจัยไปใช้จะไม่เกิดขึ้นหากขาดความตระหนักหรือมีเจตคติทางลบกับการนำผลการวิจัย (ศิริอร สีนธู, 2546) จากการศึกษาของ เอสตาบรูคส์ และคณะ (Estabrooks et.al., 2008) เรื่องแบบแผนการนำผลการวิจัยในหอผู้ป่วยของพยาบาลที่ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยวิกฤต 7 แห่ง จาก 4 โรงพยาบาล ในอัลเบอร์ต้าและออนตาริโอ ประเทศแคนาดา พบว่าหอผู้ป่วยที่มีระดับการนำผลการวิจัยไปใช้สูง พยาบาลที่ปฏิบัติงานอยู่ในหอผู้ป่วยนั้นมีทัศนคติที่ดีต่อการวิจัยสูงกว่า หอผู้ป่วยที่มีระดับการนำผลการวิจัยไปใช้ต่ำกว่า โดยกล่าวว่าลักษณะเฉพาะของพยาบาลที่มีผลต่อการนำผลการวิจัยไปใช้ได้แก่ ทัศนคติและความเชื่อต่อการวิจัย รวมถึงการมีส่วนร่วมในการวิจัยจะเสริมสร้างให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการวิจัยเช่นเดียวกันกับการศึกษาของลูกเตนเบิร์ก และคณะ (Lugtenberg, 2009) แพทย์ชาวเนเธอร์แลนด์ ศึกษาเรื่อง การไม่ปฏิบัติตามแนวทางการปฏิบัติงานของแพทย์ทั่วไป พบว่าอุปสรรคสูงสุดที่ทำให้แพทย์ไม่ปฏิบัติตามแนวทางการปฏิบัติงานได้แก่ด้านทัศนคติต่อการวิจัย สูงถึงร้อยละ 91 ดังนั้นหากหน่วยงานประจำการวิจัยและผู้บริหารคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มีแนวทางในการส่งเสริมให้บุคลากรในองค์กรมีทัศนคติที่ดีต่อการวิจัย เห็นคุณค่าของการปฏิบัติงานโดยใช้หลักฐานเชิงประจักษ์จากงานวิจัย มีทัศนคติในทางลบต่องานวิจัยให้น้อยที่สุด เกิดการรับรู้ด้านบวกต่องานวิจัยให้มากที่สุด อาจส่งเสริมให้มีการสร้างงานวิจัยและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้มากยิ่งขึ้น วิธีการส่งเสริมให้บุคลากรมีทัศนคติต่อการวิจัย ควรเป็นความร่วมมือของทั้งฝ่ายผู้บริหาร ฝ่ายการศึกษา และตัวบุคลากรเอง เช่น การฝึกอบรม การให้ความรู้เกี่ยวกับงานวิจัย การให้คุณค่าความสำคัญต่อการปฏิบัติงานตามหลักฐานเชิงประจักษ์

สำหรับอุปสรรคด้านตัวผู้เกี่ยวข้องกับการวิจัยที่กลุ่มตัวอย่างระบุว่าเป็นอุปสรรคระดับปานกลางและระดับมากที่สุด สูงเป็นลำดับที่สองได้แก่ การรับรู้ที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้ร่วมงานที่มีความรู้เรื่องการวิจัยและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ (Isolated from knowledgeable colleagues with whom to discuss the research) คิดเป็นร้อยละ 36.4 เป็นการระบุว่าไม่มีโอกาสได้

แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ร่วมงานที่มีความรู้ด้านการวิจัย อาจเนื่องจากในหน่วยงานขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านการวิจัยเพียงพอจะให้คำแนะนำได้ หรือมีความต้องการความช่วยเหลือเพิ่มมากขึ้น นอกเหนือไปจากการสนับสนุนช่วยเหลือ โดยหน่วยพัฒนางานประจำผู้การวิจัย ที่อาจให้ความช่วยเหลือแนะนำได้ไม่เต็มที่ตามที่ผู้วิจัยต้องการ ดังนั้นการประสานกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และสามารถให้ความร่วมมือช่วยเหลือเป็นที่ปรึกษาแก่ผู้วิจัยได้ เป็นเครือข่ายความช่วยเหลืออย่างเป็นรูปธรรม เช่น เป็นเครือข่ายกับฝ่ายวิจัยของฝ่ายการพยาบาล หรือเป็นเครือข่ายกับผู้ปฏิบัติการพยาบาลในขั้นสูง (Advanced Practice Nurse) ของฝ่ายการพยาบาล

3.4 กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ด้านคุณภาพและความเหมาะสมของงานวิจัย เป็นลำดับสุดท้าย อาจเนื่องมาจากเหตุผลที่งานวิจัยแต่ละโครงการได้ผ่านกระบวนการวิจัยของคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ซึ่งมีระบบการดำเนินการที่น่าเชื่อถือ มีมาตรฐานการตรวจสอบการดำเนินการที่เข้มข้น เป็นขั้นตอน โปร่งใส ในระดับสากลจึงทำให้งานวิจัยจากหน่วยพัฒนางานประจำผู้การวิจัยมีความน่าเชื่อถือ สอดคล้องกับประเด็นด้านคุณภาพงานวิจัยที่ ฟังก์และคณะ (Funk et.al.,1995) ศึกษาพบว่าอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ไม่มีการนำผลการวิจัยไปใช้ได้แก่ ผลสรุปจากงานวิจัยไม่ได้รับการตรวจสอบหรือยืนยันจากฝ่ายวิชาการหรือผู้ทรงคุณวุฒิในหน่วยงาน อีกทั้งปัญหาการวิจัยของโครงการวิจัยจากหน่วยพัฒนางานประจำผู้การวิจัย เกิดจากผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานเป็นผู้ค้นพบปัญหาและต้องการแก้ไขปัญหาหรือพัฒนางานให้ดียิ่งขึ้นจากการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์จากงานวิจัยด้วยตนเองจึงไม่มีปัญหาในเรื่องความไม่เหมาะสมหากนำมาใช้ในหน่วยงาน แต่จากการศึกษาครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างระบุว่าข้อที่เป็นอุปสรรคระดับกลางและระดับมากที่สุดได้แก่ Research reports/articles are not published fast enough คิดเป็นร้อยละ 49.3 อาจเนื่องมาจากเมื่อดำเนินการวิจัยเสร็จสิ้น การดำเนินการเรื่องการเผยแพร่ผลการวิจัยสู่สาธารณะเป็นเรื่องที่ผู้สร้างงานวิจัยต้องรับผิดชอบด้วยตนเอง หน่วยพัฒนางานประจำผู้การวิจัยยังไม่มีแนวทางการดำเนินงานอย่างเป็นระบบสำหรับด้านนี้ และดังที่กล่าวแล้วว่ากลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายทั้งด้านอาชีพ ระดับการศึกษา รวมถึงประสบการณ์ทักษะด้านการวิจัย การเผยแพร่ผลการวิจัยจึงมีความยากง่ายแตกต่างกัน สำหรับผู้ที่มีศักยภาพหรือเครือข่ายช่วยเหลือสามารถทำได้โดยง่าย หากหน่วยพัฒนางานประจำผู้การวิจัยเพิ่มการช่วยเหลือให้มากขึ้นอย่างเป็นระบบมีแนวทางเป็นรูปธรรม ในเรื่องการช่วยให้มีการเผยแพร่ผลการวิจัยอย่างรวดเร็ว ทันสมัย ด้วยการหาแหล่งการเผยแพร่ผลการวิจัยที่เหมาะสม ทันเวลา งานวิจัยไม่ล้าสมัย โดยมีทีมงานดูแลระบบการให้ความช่วยเหลือเรื่องการเผยแพร่ผลการวิจัยจากทุกโครงการวิจัยอย่างเป็นระบบชัดเจน อาจทำให้อุปสรรคด้านนี้ลดลง มีการสร้างและนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์มากยิ่งขึ้น

3.4 เปรียบเทียบการรับรู้อุปสรรคและสิ่งเอื้ออำนวยในการนำผลการวิจัยจากโครงการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลไปใช้ประโยชน์ ระหว่างกลุ่มผู้สร้างงานวิจัยกับกลุ่มผู้ใช้งานวิจัย

จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มผู้ใช้งานวิจัยมีการรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์สูงกว่ากลุ่มผู้สร้างงานวิจัยในทุกด้าน (ตารางที่ 4.5) โดยเฉพาะด้านคุณภาพและความเหมาะสมของงานวิจัยที่มีความแตกต่างของค่ามัธยฐานการรับรู้อุปสรรคสูงที่สุด (0.96) จากการทบทวนวรรณกรรม ศิริอร ลินธุ (2546) กล่าวว่าความสัมพันธ์ของผู้สร้างงานวิจัยและผู้ใช้งานวิจัยที่เป็นคนกลุ่มเดียวกันหรือเป็นคนคนเดียวกัน (Near Peer) อาจทำให้เกิดการนำผลการวิจัยไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดแต่ผลการศึกษาครั้งนี้กลุ่มผู้ใช้งานวิจัย แม้จะเป็นบุคลากรในหน่วยงานเดียวกันมีการรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์สูงกว่ากลุ่มผู้สร้างงานวิจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($p < 0.01$) อาจเนื่องจากการพัฒนางานวิจัยจำเป็นต้องอาศัยความรู้ ทักษะหลายอย่าง เช่นระเบียบวิธีวิจัย สถิติ จึงเป็นเรื่องยากสำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้หรือทักษะเพียงพอ ในการนำผลการวิจัยออกสู่การปฏิบัติงานจริง และอาจเนื่องจากกลุ่มผู้สร้างงานวิจัยมีการรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ต่ำกว่าความเป็นจริง เพราะเป็นผู้สร้างงานวิจัยขึ้นด้วยตนเอง ซึ่งในการดำเนินการวิจัยนั้น กระบวนการวิจัยได้ผ่านการตรวจสอบอย่างรอบคอบทั้งจากหน่วยพัฒนางานประจำสู่การวิจัย และหน่วยจริยธรรมการวิจัยในคน คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล จึงมีความเชื่อมั่นและเข้าใจงานวิจัยเป็นอย่างดี ในขณะที่กลุ่มผู้ใช้งานวิจัยมีความหลากหลายในเรื่องของความรู้ ทักษะ กระบวนการวิจัย จึงทำให้มีการรับรู้อุปสรรคในการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยสูงกว่าผู้สร้างงานวิจัยทุกด้าน และอาจด้วยอีกเหตุผลหนึ่งซึ่ง เอสตาบรูคส์ (Estabrooks, 2008) กล่าวว่าลักษณะเฉพาะที่มีผลต่อการนำผลการวิจัยไปใช้อย่างหนึ่งคือ การมีส่วนร่วมในงานวิจัย นอกจากนั้นพบว่ามีแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ผู้สร้างงานวิจัยกับผู้ใช้งานวิจัยในหลายด้าน ซึ่งอาจส่งผลให้มีการรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้แตกต่างกัน ได้แก่ ระดับการศึกษา อาชีพ โดยกลุ่มผู้สร้างงานวิจัยมีการศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ส่วนใหญ่มีอาชีพแพทย์ ในขณะที่กลุ่มผู้ใช้งานวิจัยส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีอาชีพพยาบาล ซึ่งการใช้ผลการวิจัยในการปฏิบัติงานนั้นมีความสัมพันธ์กับความรู้ความสามารถ ประสบการณ์การมีส่วนร่วมในกระบวนการวิจัยของบุคลากร โดยเฉพาะความรู้ด้านการวิจัยและสถิติ ที่ทำให้มีความเข้าใจต่องานวิจัย สามารถประเมินและนำมาใช้ในการปฏิบัติงานได้ (ศิริอร ลินธุ, 2546) รวมถึงมีศักยภาพในการสืบค้น เข้าถึงงานวิจัยและการประเมินคุณภาพงานวิจัย การส่งเสริมให้บุคลากรของโรงพยาบาลศิริราช คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ทั้งผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับการวิจัยและไม่มีประสบการณ์ได้มีทักษะ ความรู้ ความชำนาญในเรื่อง

การทำวิจัย และการปฏิบัติงานโดยใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ มีทัศนคติที่ดีต่อการวิจัย ด้วยวิธีการต่างๆ เช่นการฝึกอบรม การสื่อสาร ให้คุณค่าต่อการวิจัย อาจส่งผลให้มีการสร้างงานวิจัยและนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์เพิ่มมากขึ้น

จากผลการศึกษาพบว่างานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยประเภท Therapy มากที่สุด มากถึงร้อยละ 41.9 (ตารางที่ 4.2) ซึ่งงานวิจัยประเภทนี้ตามคำจำกัดความของหน่วยพัฒนางานประจำสู่งานวิจัยหมายถึงโครงการวิจัยที่เกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ฉะนั้นผลการวิจัยอาจเป็นวิธีการเฉพาะที่ต้องใช้ความรู้ ความสามารถ ทักษะ หรือเทคนิคในการปฏิบัติเฉพาะทางซึ่งผู้ปฏิบัติที่ไม่ได้รับการฝึกฝน หรือมีความรู้เพียงพอไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้ ทำให้กลุ่มผู้ใช้งานวิจัยมีการรับรู้ถึงอุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้สูงกว่ากลุ่มผู้สร้างงานวิจัย ดังนั้น การช่วยเหลือจากหน่วยพัฒนางานประจำสู่งานวิจัยด้วยการหาแหล่งสำหรับเผยแพร่ผลการวิจัย หรือฝึกอบรมเกี่ยวกับทักษะการปฏิบัติตามผลการวิจัย อาจส่งผลให้มีการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์มากยิ่งขึ้น

3.5 เปรียบเทียบการรับรู้อุปสรรคและสิ่งเอื้ออำนวยในการนำผลงานวิจัยจากโครงการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลไปใช้ประโยชน์ระหว่างกลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำไปใช้น้อยกว่าร้อยละ 50 กับกลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำไปใช้มากกว่าร้อยละ 50

จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มโครงการวิจัยที่มีระดับการนำไปใช้ประโยชน์แตกต่างกันมีการรับรู้อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ด้านองค์กรสูงที่สุดทั้งสองกลุ่ม และกลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้น้อยกว่าร้อยละ 50 มีการรับรู้อุปสรรคด้านองค์กรสูงกว่ากลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำไปใช้มากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p < 0.05$) โดยกลุ่มตัวอย่างระบุว่าปัจจัยที่ทำให้มีการนำผลการวิจัยไปใช้ในระดับที่แตกต่างกันด้วยเหตุผลของการไม่มีอำนาจหน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงาน ไม่ได้รับการสนับสนุนในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์อย่างเพียงพอ และไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ร่วมงานอื่น ซึ่งกลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำไปใช้น้อยกว่าร้อยละ 50 มีการรับรู้อุปสรรคสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p < 0.05$) โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาที่ผู้วิจัยหลักซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบโครงการวิจัยมากที่สุด พบว่ามีการรับรู้อุปสรรคด้านองค์กรรายชื่อสูงมาก ได้แก่เรื่องการช่วยเหลือสนับสนุนในการนำผลการวิจัยไปใช้ไม่เพียงพอ การไม่มีอำนาจหน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงานและเรื่องความเหมาะสมกับการนำไปใช้ในการปฏิบัติงานจริงสาเหตุอาจเนื่องมาจากเหตุผล ดังต่อไปนี้

3.5.1 งานวิจัยของกลุ่มโครงการที่มีการนำไปใช้น้อยกว่าร้อยละ 50 ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 66.67) เป็นงานวิจัยที่มีลักษณะการดำเนินงานประเภท Magnitude /Association (ตารางที่ 4.2) ซึ่งตามคำจำกัดความของหน่วยพัฒนางานประจำสู่งานวิจัยหมายถึง โครงการวิจัยที่เป็นการ

สำรวจความคิดเห็น ความถี่ ทัศนคติของบุคลากร หรือผู้รับบริการ ซึ่งงานวิจัยเหล่านี้ให้ความรู้เชิงบรรยาย เป็นระดับการสร้างความเข้าใจ ซึ่งไม่อาจนำไปใช้ในการปฏิบัติได้โดยตรง ในขณะที่กลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้มากกว่าร้อยละ 50 ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มีลักษณะการดำเนินงานประเภท Therapy สูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ 48.5 ซึ่งตามคำจำกัดความหมายถึงโครงการวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการรักษา การพยาบาล เป็นการศึกษาที่วัดผลจากวิธีการ (intervention research) มุ่งที่ผลลัพธ์เพื่อแก้ไขมากกว่าความเข้าใจ จึงสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ปฏิบัติในทางคลินิกได้

3.5.2 สาเหตุของการรับรู้ที่ไม่ได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนอย่างเพียงพออาจเป็น จากเรื่องการค้าเนติการเพื่อเผยแพร่ผลการวิจัย จากข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึก มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 3 คนที่ระบุว่าปัญหาที่ทำให้ไม่มีการนำผลการวิจัยไปใช้คือไม่สามารถหาแหล่งสำหรับการเผยแพร่ผลการวิจัยได้ด้วยตนเอง และถึงแม้จะได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยพัฒนางานประจำสู่การวิจัย ในการนำเสนอผลการวิจัยด้วยการจัดประชุมเพื่อให้มีการแสดงผลการวิจัย แต่กลุ่มบุคคลที่เข้ารับการฟังมีลักษณะหลากหลาย ลักษณะการปฏิบัติงานหรือบริบทไม่คล้ายคลึงใกล้เคียงกับงานวิจัยทำให้ในการนำเสนอไม่ตรงกับกลุ่มที่สามารถนำไปปฏิบัติงานจริง

3.5.3 การรับรู้เรื่องความรู้สึกไม่มีอำนาจหน้าที่เพียงพอในการเปลี่ยนแปลงการ ปฏิบัติงาน ของกลุ่มโครงการวิจัยที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้น้อยกว่าร้อยละ 50 โดยเฉพาะผู้วิจัยหลักที่มีการรับรู้อุปสรรคในระดับที่สูงมาก จากการไม่ได้ได้รับการช่วยเหลือจากองค์กรอย่างเพียงพอ และตนเองไม่มีอำนาจหน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงวิธีการปฏิบัติงาน

3.5.4 เป็นที่สังเกตว่าผู้วิจัยหลักกลุ่มโครงการที่มีการนำผลการวิจัยไปใช้น้อยกว่า ร้อยละ 50 มีการรับรู้งานวิจัยไม่เหมาะสมกับหน่วยงาน แตกต่างจากกลุ่มที่มีการนำไปใช้มากกว่าร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอาจเนื่องจากการสร้างงานวิจัยเกิดขึ้นส่วนหนึ่งเพราะเป็นนโยบายขององค์กรที่ต้องการให้มีงานวิจัยในหน่วยงาน ไม่ได้เกิดจากการค้นพบปัญหาจากการปฏิบัติงานจริงทั้งหมดรวมถึง ไม่ได้มีการวางแผนในเรื่องการนำผลการวิจัยไปใช้ก่อนที่จะมีการดำเนินการวิจัย ซึ่งเกิดจากขาดการประเมินความเป็นไปได้ในการนำหลักฐานเชิงประจักษ์ไปใช้ในการปฏิบัติงาน เรื่องการนำผลการวิจัยลงสู่การปฏิบัติ (Transferability) ความเป็นไปได้ (feasibility) และ ความคุ้มค่า (cost-benefit ratio)

3.5.5 ในด้านผลกระทบที่เกิดขึ้นจากผลการวิจัย ผู้วิจัยคำนึงถึงในด้านนี้แต่จำนวนข้อมูลมีน้อยมากจนไม่อาจนำมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อหาผลการวิจัยได้ แต่จากการศึกษาโครงการวิจัยที่ได้รับทุนสนับสนุนทั้งหมด อาจกล่าวได้ว่า โครงการวิจัยที่ผลการวิจัยไปได้ถูกนำไปใช้ประโยชน์เนื่องจากขนาดของปัญหาไม่ใหญ่มาก ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากผลการวิจัยเป็น

บุคลากรจำนวนน้อยขององค์กรหรือบางโครงการวิจัยมีการนำผลการวิจัยไปใช้เกิดการเปลี่ยนแปลง การปฏิบัติงานในระดับโรงพยาบาล เนื่องจากสามารถลดค่าใช้จ่ายของโรงพยาบาลลงเป็นจำนวนมาก

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

สังคมในยุคปัจจุบันเป็น สังคมฐานความรู้ (Knowledge-Based Society) การปฏิบัติงานของบุคลากรในองค์กรเพื่อให้เกิด “คุณภาพ” จำเป็นต้องมีการปฏิบัติงานโดยการใช้ หลักฐานเชิงประจักษ์ (Evidence Based Practice: EBP) ซึ่งความรู้ที่ดีที่สุดส่วนหนึ่งได้มาจาก กระบวนการวิจัยซึ่งในการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดคุณภาพนั้น มีปัจจัยส่งเสริมหลายประการ คณะ แพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล เป็นองค์กรที่ได้รับการยอมรับทั้งในระดับประเทศและระดับสากลว่า มีการปฏิบัติงานที่มีคุณภาพ โดยปัจจัยสำคัญหนึ่งขององค์กรคือ ทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ มี ศักยภาพในการนำพาองค์กรไปสู่ความเป็นเลิศ ฟังก์ และคณะ (Funk et.al.,1991) กล่าวว่า การ สนับสนุนจากองค์กรมีอิทธิพล สามารถเสริมสร้างหรือบั่นทอนกำลังใจของบุคลากรในการ ปฏิบัติงาน ในการขับเคลื่อนองค์กรไปสู่ความเป็นเลิศ โดยเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ มีการจัดการ ความรู้ และพัฒนาด้านการวิจัยและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ หน่วยพัฒนางานประจำสู่การ วิจัยเป็นหน่วยงานที่สร้างขึ้นเพื่อสนับสนุนการสร้างงานวิจัย เพื่อแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน โดย บุคลากรของหน่วยงานเอง แต่ผลการวิจัยจากโครงการวิจัยที่ได้รับทุนสนับสนุนจากหน่วยพัฒนา งานประจำสู่การวิจัยบางส่วนยังไม่มีนำไปใช้ประโยชน์หรือใช้น้อย จากอุปสรรคหลายประการ การศึกษาครั้งนี้พบว่า อุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในด้านองค์กรอยู่ในลำดับสูง ที่สุด โดยมีความต้องการสิ่งเอื้ออำนวยในด้านการจัดประชุมกลุ่มย่อยเพื่อฟังความเห็นและจัดทำ แนวปฏิบัติจริงมากที่สุด ในปัจจุบันหน่วยพัฒนางานประจำสู่การวิจัยมีบทบาทสำคัญในด้านการ สร้างงานวิจัย ทั้งด้านเงินทุน ความช่วยเหลือ คำแนะนำและกำลังใจในการสร้างงานวิจัย เป็น บทบาทที่ดีเยี่ยม ในกระบวนการสร้างงานวิจัย แต่กระบวนการหลังจากงานวิจัยเสร็จสิ้น ยังไม่เป็น ระบบที่ชัดเจนมาก

นอกจากนั้นยังพบว่าสิ่งที่เป็นอุปสรรคสำคัญอีกประการหนึ่งคือจากตัวของผู้เกี่ยวข้องกับการวิจัยเอง ทั้งด้านทัศนคติ ความรู้ ทักษะเกี่ยวกับการวิจัย เพื่อให้สามารถส่งเสริมให้ มีการนำผลการวิจัยจากหน่วยพัฒนางานประจำสู่การวิจัยไปใช้ประโยชน์เพิ่มมากขึ้น ควรจะต้อง เป็นความร่วมมือกันหลายฝ่ายทั้ง ฝ่ายการศึกษา ผู้บริหารองค์กร แพทย์ ผู้วิจัย โดยมีผู้ประสานงาน

ได้แก่ หน่วยพัฒนางานประจำสู่งการวิจัย โดยผู้วิจัยเสนอแนวทางในการลดอุปสรรคและการส่งเสริมให้มีการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์เพิ่มมากขึ้นดังนี้

3.1.1 ส่วนของผู้บริหาร: ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่าอุปสรรคสูงสุดในการนำผลการวิจัยที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยพัฒนางานประจำสู่งการวิจัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล คือ อุปสรรคด้านองค์กร เกี่ยวกับภาระงาน เวลาในการสร้างงานวิจัยและการนำผลการวิจัยออกสู่การใช้ประโยชน์ และอำนาจหน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงานซึ่งล้วนแต่อยู่ในอำนาจของผู้บริหารทั้งสิ้น การลดปัจจัยที่เป็นอุปสรรคในการสร้างและนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ จึงต้องเริ่มต้นที่ตัวผู้บริหารก่อนเป็นลำดับแรก ที่จะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อเรื่องการวิจัย ให้ความสำคัญให้คุณค่าต่อการวิจัย มีการกระทำที่แสดงเจตนารมณ์แห่งความมุ่งมั่นของผู้นำและผู้บริหาร ให้การสนับสนุนในทุกด้านที่สามารถทำได้ เช่น

1) ให้นุคลากรสามารถใช้เวลาขณะปฏิบัติงาน เพื่อดำเนินการสร้างและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ กับบุคลากรทุกระดับอย่างเป็นรูปธรรมชัดเจน เพราะในปัจจุบันบุคลากรระดับอาจารย์แพทย์เท่านั้นที่สามารถใช้เวลาในหน้าที่ได้ด้วยการวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของภาระงานของอาจารย์แพทย์

2) ช่วยกระตุ้นให้นุคลากรในองค์กร เกิดการตื่นตัวและต้องการมีส่วนร่วมในการสร้างคุณค่าให้แก่องค์กรด้วยการสร้างงานวิจัยที่มีคุณภาพ เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ผู้บริหารต้องสามารถในคำแนะนำในเรื่องความรู้เกี่ยวกับการวิจัย ทักษะต่างๆ รวมถึงสามารถจูงใจผู้ได้บังคับบัญชา ให้สนใจเรื่องการวิจัย ทำให้นุคลากรมีความภาคภูมิใจในองค์กร มีความพึงพอใจหน้าที่การทำงาน มีความรักงานและทุ่มเท มีความรู้สึกที่ดีต่อผู้ร่วมงาน มีความใฝ่ฝันที่จะเห็นองค์กรก้าวหน้าร่วมกัน มีความภูมิใจในความเป็นเลิศขององค์กรและมีความหวังความหวังในองค์กร โดยผู้บริหารต้องแสดงเป็นตัวอย่างด้วยการแสดงเจตนารมณ์แห่งความมุ่งมั่น ให้คุณค่า และมีทัศนคติที่ดีต่อการวิจัย

3) เปิดโอกาสให้นุคลากรได้มีโอกาสหรือสามารถนำเสนอผลการวิจัยหรือใช้หลักฐานเชิงประจักษ์จากงานวิจัยต่อผู้บริหารที่เกี่ยวข้องและมีอำนาจหน้าที่ หรือผู้บริหารระดับสูงขององค์กรได้โดยตรง เพื่อนำข้อมูลการศึกษาวิจัย เป็นเหตุผลในการเปลี่ยนแปลงการดูแลผู้ป่วยหรือการปฏิบัติงาน โดยมีกำหนดวันเวลาที่ชัดเจนในการนำเสนอ และต้องรับข้อมูล อย่างใจกว้างรับฟัง ใช้เหตุผลคิดอย่างมีระบบ เคารพความคิดเห็นผู้อื่น ยอมรับการเปลี่ยนแปลงตามข้อมูลและองค์ความรู้ รวมถึงให้การ สนับสนุนการเผยแพร่ข้อมูล ในทุกทาง

4) ใช้อำนาจหน้าที่ช่วยประสานกับฝ่ายการศึกษา ในการอบรม ให้ความรู้ สร้างทัศนคติ กับบุคลากรคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ทักษะการ ดำเนินการวิจัย สถิติ และการสืบค้นวรรณกรรม

3.1.2 ส่วนของหน่วยพัฒนางานประจำสู่การวิจัย:จากผลการวิจัย และการศึกษาค้นคว้าพบว่าหน่วยพัฒนางานประจำสู่การวิจัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มีแนวทางการ ดำเนินการอย่างเป็นระบบชัดเจนในเรื่องการให้ทุนสนับสนุนการสร้างงานวิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาของ การปฏิบัติงานโดยบุคลากรในหน่วยงานเอง แต่หลังจากงานวิจัยดำเนินการเสร็จสิ้น ผู้วิจัยจะต้อง เป็นผู้ดำเนินการในการเผยแพร่ผลการวิจัยสู่สาธารณะ ทางหน่วยงานไม่มีนโยบายดำเนินการ ช่วยเหลือต่อ ทำให้เป็นอุปสรรคสำหรับผู้วิจัยบางคน หากหน่วยพัฒนางานประจำสู่การวิจัยมีแนว ทางการช่วยเหลือสนับสนุนเพิ่มเติม อาจทำให้มีการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์เพิ่มมากขึ้น ผู้วิจัย ขอนำเสนอแนวทางที่เป็นไปได้ในเรื่องนี้ดังนี้

- 1) จัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับโครงการวิจัยที่ได้รับทุนสนับสนุนจากหน่วย พัฒนางานประจำสู่การวิจัย เพื่อให้ผู้วิจัยหรือผู้สนใจสามารถสืบค้นข้อมูลได้ง่าย และใช้เป็นข้อมูล การดำเนินวิจัยเรื่องต่อไปได้
- 2) เป็นผู้ประสานระหว่างผู้วิจัยและผู้บริหารในการนำเสนอผลการวิจัยเพื่อให้ ผู้บริหารได้มีโอกาสรับข้อมูลด้านการวิจัย และผู้วิจัยสามารถเข้าถึงผู้บริหารได้ง่ายได้รับโอกาสใน การเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงานหรือได้รับการสนับสนุนด้านต่างๆ จากผู้บริหารมากขึ้น
- 3) ประสานให้มีการเผยแพร่ผลการวิจัยในกลุ่มที่ตรงกับเป้าหมาย โครงการวิจัย โดยมุ่งเน้นที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือ มีบริบทใกล้เคียง เพื่อให้ผู้รับข้อมูลมีความ สนใจและสามารถนำผลการวิจัยไปปรับใช้ในหน่วยงานของตนเองได้ง่ายมากขึ้น
- 4) ประสานให้มีผู้เชี่ยวชาญที่ตรงกับสาขา หรือเรื่องที่ทำวิจัย แนะนำ ช่วยเหลือวิธีการในการนำผลการวิจัยไปใช้อย่างเป็นรูปธรรม เพราะผลการวิจัยพบว่า ความต้องการ สิ่งเอื้ออำนวยของกลุ่มตัวอย่าง คือ ต้องการได้รับทราบวิธีการนำผลการวิจัยไปใช้อย่างเป็นรูปธรรม (การจัดประชุมกลุ่มย่อยเพื่อฟังความเห็นและจัดทำแนวปฏิบัติจริง: Local consensus process) มากที่สุด
- 5) หน่วยพัฒนางานประจำสู่การวิจัยและผู้บริหารคณะแพทยศาสตร์ศิริราช พยาบาล มีแนวทางในการส่งเสริมให้บุคลากรในองค์กรมีทัศนคติที่ดีต่อเรื่องการวิจัย เห็นคุณค่า ของการปฏิบัติงานโดยใช้หลักฐานเชิงประจักษ์จากงานวิจัย มีทัศนคติในทางลบต่องานวิจัยให้น้อย ที่สุด เกิดการรับรู้ด้านบวกต่องานวิจัยให้มากที่สุด สร้างแรงจูงใจ ให้ต้องการสร้างงานวิจัยหรือนำ ผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ด้วยการประสานกับฝ่ายการศึกษา เรื่องการอบรม เสริมความรู้แก่ บุคลากรเกี่ยวกับ กระบวนการวิจัยขั้นพื้นฐาน สถิติ และการสืบค้นวรรณกรรม

3.1.3 ด้านตัวบุคลากรคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล: ต้องมีการเพิ่มศักยภาพของตนเอง ด้วยการสนับสนุนทั้งจากองค์กร และโดยส่วนตัว เพื่อให้มีทักษะความสามารถในการสืบค้นหลักฐานเชิงประจักษ์ การตีความและแปลความหมายงานวิจัยเพื่อนำมาใช้เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ในการพัฒนานวัตกรรม ความรู้ใหม่ และเปลี่ยนมุมมองทัศนคติใหม่เกี่ยวกับการวิจัยว่าไม่ได้เป็นเรื่องที่ยู่ยากซับซ้อนเกินความสามารถ หากพบปัญหา มีหน่วยพัฒนางานประจำผู้วิจัยคอยให้ความช่วยเหลือ เป็นที่ปรึกษา นอกจากนั้นยังควรต้องมีการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เพื่อให้สามารถสืบค้นวรรณกรรมหรือเผยแพร่ผลการวิจัยของตนเองได้กว้างมากยิ่งขึ้น

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ศึกษาวิจัยในกลุ่มวิชาชีพที่เฉพาะเจาะจงเช่นกลุ่มพยาบาลซึ่งเรื่องเป็นบุคลากรกลุ่มใหญ่ขององค์กร กลุ่มวิชาชีพแพทย์ หรือศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรของโรงพยาบาลศิริราชกับโรงพยาบาลศิริราชปิยะมหาราชากรณย์ หรือการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับหน่วยพัฒนางานประจำผู้วิจัย ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน เพื่อทราบถึงผลของการให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ โดยเฉพาะด้านสถิติ และกระบวนการสร้างงานวิจัยของหน่วยพัฒนางานประจำผู้วิจัยว่า มีผลต่อการสร้างและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์อย่างไร

3.2.2 ศึกษาเรื่องทัศนคติต่องานวิจัยของบุคลากร คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล เพื่อให้สามารถหาแนวทางในการส่งเสริมให้มีทัศนคติทางบวกต่อการสร้างงานวิจัยและการปฏิบัติงานโดยใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ ได้ตรงตามข้อมูลจริง

3.2.3 ศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ ในกลุ่มที่มีความแตกต่างหลากหลาย เช่นสถานภาพสมรส ความรับผิดชอบต่อครอบครัว สถานะทางเศรษฐกิจ ทัศนคติด้านการงาน หน้าที่ความรับผิดชอบในหน่วยงาน ว่ามีความ